

Cennet anahtarına sahip olan kilise (Matta 16:13-20)

Bizim için en değerli ama yakın olduğundan dolayı hafife alınan bir şey vardır. Bu nedir? Bizim ait olduğumuz kilisedir. Kilise İsa'nın kurduğu İsa'nın kilisesidir. Petrus İsa'ya "Rab Mesih'tir, yaşayan Tanrı'nın Oğludur" diye itiraf ettiği zaman İsa "Sana cennet anahtarını vereceğim, yeryüzünde ne bağlarsan bağlanacak, yeryüzünde ne çözerse çözülecektir" dedi. Bu kilisenin işi ne olduğunu çok iyice gösteriyor. Cennet ve sonsuz yaşam ve kurtuluşla ilgili herşeyi kiliseye emanet etti. Ve kilisenin bu konuda kararı neyse destekleyeceğini vaat etti. Kilisenin görevi böylece Tanrı'nın işi için çok önemlidir. Tanrı'nın işi herhangi bir şahsın değildir, ve bunu bir kişi tek başına yapamaz. Kurtuluşu herkes ayrı ayrı alıyor ama Tanrı'nın işi mutlaka kilise aracılığıyla yapılır.

Kurtuldu demek günden kurtuldu demektir, ama bu istediğine göre yaşayabilir demek değildir. Günahtan özgür kılındığımız an biz doğruluğun kulu olduk. Doğruluğun kulu Tanrı'nın işini yapmalıdır, ama bu aslında cennetin yapması gereken cennetin işidir. Cennetin işini yapan biri ne kadar kutsaldır? Hatta o iş aracılığıyla kazanılan meyve göğe aittir, ve sonu sonsuz yaşamdır (Romalıları 6:22-23). Dolayısıyla biz sevinçle kilise işlerini yapmalıyız.

Kilise işlerini yaparken kendi duygu yada düşüncelerine öncelik vermemek lazımdır. Çünkü Tanrı'nın işi kilise denen sistem ve düzen aracılığıyla yapılır. Biri kilisenin işini yapmak isterse kendini üstün saymamalı, Tanrı'nın kendisine vermiş olduğu imanına göre kendinin yeri ne olduğunu iyi bilmelidir. Bedende çeşit çeşit üyeler vardır. Ve bunlar çekişmeler değil uyum içinde olmak lazımki bütün beden sağlıklı olabilir. Aynı şekilde biz Tanrı'nın herkese dağıtmış olduğu armağanlarla hizmet ederek kilise işlerini başarmalıyız.

Can kurtarma işi, imanı pekiştirme işi, şifa verme işi, cin kovma işi vs. Rab bütün göksel işleri kiliseye emanet etti. Dolayısıyla kilisenin işlerinin hepsi bize ruhsal meyve oluyor. Dolayısıyla biz kilise işlerini yaparak ruhsal meyve vermeliyiz. Ve meyvenin saman gibi olmaması için sevgiyle herşeyi yapmalıyız.

Sunrak kilisesi ilk zamanlarda çok hızlı büyüdü. O zamanki kilise üyeleri canları teker teker ziyaret ederek yardım ettiler. Onlar "beni takip etmiyorsan zarar göreceksin" diyerek ileriye doğru koşan günümüzdeki insanlar gibi değildi. O günkü kilise üyeleri bir can kurtarmak için onunla her zaman beraber olurdu, birlikte ağlıyordu, birlikte gülüyordu. Ve böylece bir can kurtulunca bütün aileleri kiliseye geliyorlardı. Bunun için ne kadar çok emek veriyorlardı!

Hastaları iyileştirmek de kolay olmadı. İlk önce canların problemlerinin ne olduğunu dinlediler ve içindeki sıkıntıları çözdüler. Dünya tarafından yaralanmış olan canlar kendi kaygılarını dinleyerek birlikte ağlayan kilise üyelerini görerek yüreğini açtılar, sonunda Mesih'e kendilerini teslim ederek hem ruhsal olarak hemde bedensel olarak çok değiştiler. Onların yüklerini taşıdığı için bu mümkün oldu.

Kilisenin işleri otomatik olmuyor. Bugün bizim imanlı olmamız İsa bütün sıkıntıları çekerek çarmıhta kanını döktüğü için mümkün oldu. Yani biz Rab'bin fedakârlığı sayesinde imana sahip olduk. İsa "Siz benim kim olduğumu düşünüyorsunuz?" diye sorduğu zaman, Petrus İsa'nın çekeceği sıkıntıları bilmeyerek "Sen yaşayan Tanrı'nın Oğlu Mesih'sin" diye yanıt verdi. Biz bundan daha harika bir imana sahip olanlarız. Çünkü biz sıkıntı çekmiş olan İsa'yı tanıyarak iman ediyoruz. Bu imana sahip olup kilise olduk, cennete ait olduk. Rab sıkıntı çekerek yüklerimizi üstlendiği için artık Mesih'in kilisesi olan bizler insanların

yüklerini taşıyan Rab'be yardım etmeliyiz.

Bütün kilise bir olup ilk önce yapması gereken şey duadır. Dua cevabını almak için gizli bir yöntem yoktur. Dua cevabını çok alan ailelerin ortak noktaları vardır. Onlar bütün yüreğiyle kiliseye hizmet ediyorlar. İsa "Siz beni seçmediniz, ben sizi seçtim. Gidip meyve veresiniz, meyveniz de kalıcı olsun diye sizi ben atadım. Öyle ki, benim adımla Baba'dan ne dilerseniz size versin" (Yuhanna 15:16) diye söyledi. Dua cevabını almak isterse kendisinde her zaman meyve, yani sevgi eylemleri olması lazım.

Rab'bin kilisesi, güçlü sistem ve, sevgi ve cesaretin paydaşlığına dayalı olan iman hayatı aracılığıyla can kurtarmalı, hastaları iyileştirerek fakirlikle savaşmalı, sıkıntılara garip gelmelidir. Bunun için kendisini alçaltarak zayıf ailelere hizmet eden biri olması lazım. İnsanları duygulandıracığı kadar bütün gayretle onlara hizmet etmek lazım. Onların yaşamında yüklerini birlikte taşımalarıdır.

Birlikte dua ederek Rab'bin kiliseye verdiği işlerini iyice tamamlamalıdır. Geçmişte sadece kendisi için aileleri için dua etmiş olsa da artık ilk önce kilise için dua etmelidir. Kiliseyi engelleyen şeylerin yıkılması için dua etmeli, ve Tanrı'nın emanet etmiş olduğu kiliseyi yetiştirerek yönlendiren gözetmen için dua etmelidir. Bunu yapan canları Tanrı mutlaka tanıyacaktır ve zaman dolunca onları yüceltecektir.

Kutsallara sevgi ve cesareti paylaşarak onların dünyayı yenebilmeleri için güç kazandırmalıdır. Kutsallar birbirini sevdiği zaman dünyadaki insanlar da Tanrı Oğlunu sevdiği gibi Oğluna ait olanları da sevdiğini öğrenecekler, kendiler de o sevgide olmak isteyecekler. Dolayısıyla kilisedeki bütün kutsallar bir olmalıdır (Yuhanna 17:22-23).

Bunun için eğitim gerekir. Kilisede kutsallar sohbet ederken özdenetimli olmalarını sağlamalıdır. Konuşurken kendilerini yüceltmeye çalışmamalı, kendisini alçaltarak başkalarına esenlik bırakmalıdır. Bunu pratik yapmak için en uygun bir yer ailedir. İlk önce ailede eşini, çocuklarını anne babalarını önemsemelidir. Karısının çocuklarının Tanrı'nın kendi ailesini bereketlemek için seçmiş olduğu kap olabileceğini bilerek onları önemsemelidir.

İmanımız için yaşamımız için yardım eden Rab'be iyice iman edelim. Biz kiliseyiz. Gökten verilen görev almış olanlarız. Bizde cennetin anahtarı vardır. Bütün kutsallar hep birlikte bütün gayretle savaşalım.